U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Václava Novotného a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **T. K.,** proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, Křížová 25, Praha 5, o jednorázovou peněžní částku, o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 10. 2002, č. xxx,

t a k t o :

I. Řízení o žalobě **s e z a s t a v u j e.**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žádost o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zákona č. 261/2001 Sb., která byla doručena žalované dne 14. 3. 2002. Žádost uplatnil jako politický vězeň vězněný mezi 25. únorem 1948 a 1. lednem 1990 a v žádosti odkázal na rozsudek č. j. 11 Tz 9/1991 ze dne 24. 4. 1991 a na potvrzení o celkové době vazby a výkonu trestu vydané vězeňskou službou dne 20. 2. 2002, z něhož vyplývá, že byl ve vazbě od 2. 9. 1986 do 22. 1. 1987 a propuštěn byl na příkaz Městského soudu v Praze sp. zn. 5 To 10/87. Z rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 24. 4. 1991 sp. zn. 11 Tz 9/1991 vyplývá, že tento soud projednal stížnost pro porušení zákona podanou generálním prokurátorem České republiky podle § 30 odst. 2 zák. č. 119/1990 Sb. o soudní rehabilitaci ve věci, mimo jiné, T. K., vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 2 T 23/86 a podle § 268 odst. 2, § 269 odst. 2 a § 270 odst. 1 trestního řádu rozhodl tak, že usnesením Městského soudu v Praze z 12. 5. 1987 sp. zn. 5 To 68/87 a v řízení jež mu předcházelo byl porušen zákon v ustanovení § 254 odst. 1, § 256 a § 2 odst. 1 trestního řádu ve vztahu k § 118 odst. 1 trestního zákona v neprospěch obviněných, mimo jiné, T. K. Toto usnesení Městského soudu v Praze a rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 z 11. 3. 1987 sp. zn. 2 T 23/86 a řízení, které jim předcházelo byla v rozsahu vysloveného porušení zákona zrušena. Dále byla zrušena další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Na základě shora citovaných listinných důkazů žalovaná žádost žalobce o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zák. č. 261/2001 Sb. zamítla, protože mu na poskytnutí této jednorázové peněžní částky za dobu od 2. 9. 1986 do 22. 1. 1987 nevznikl, podle jejího názoru, nárok. Svůj právní názor odůvodnila v uvedeném rozhodnutí. Proti tomuto rozhodnutí žalované podal žalobce dne 15. 11. 2002 u Vrchního soudu v Praze opravný prostředek v němž se v konečném výsledku domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vyhovění své žádosti o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zák. č. 261/2001 Sb.

Vrchní soud v Praze ve věci nerozhodl do 31. 12. 2002 a věc tak přešla na Nejvyšší správní soud, který ji dokončí podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb. (§ 132,§129 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb.), tedy jako v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

Žalovaná písemností ze dne 24. 10. 2003 Nejvyššímu správnímu soudu oznámila, že po vydání napadeného rozhodnutí vyšly najevo nové skutečnosti prokazující žalobcův nárok na přiznání jednorázové peněžní částky podle zák. č. 261/2001 Sb., takže žalovaná ve věci vydá nové rozhodnutí, kterým žádosti žalobce vyhoví a požádala proto Nejvyšší správní soud o stanovení lhůty k vydání nového rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud stanovil žalované podle § 62 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb. lhůtu k vydání nového rozhodnutí v délce jednoho měsíce od doručení přípisu ze dne 11. 11. 2003. Tento přípis byl žalované doučen dne 14. 11. 2003.

Dne 5. 12. 2003 vydala žalovaná rozhodnutí č. xx, jímž žalobci T. K. podle § 5 odst. 4 zák. č. 261/2001 Sb. přiznala jednorázovou peněžní částku 60 000,- Kč za dobu neoprávněného věznění od 2. 9. 1986 do 22. 1. 1987. Protože jeho věznění bylo kratší než jeden rok, ale trvalo alespoň tři měsíce, náleží mu jednorázová peněžní částka ve výši 60 000,- Kč. Toto rozhodnutí doručila žalovaná žalobci do vlastních rukou a podle obsahu dávkového spisu mu toto rozhodnutí bylo doručeno dne 10. 12. 2003.

Nejvyšší správní soud vyzval žalobce, aby se vyjádřil, za postupem žalované – správního orgánu byl uspokojen.

Žalobce přípisem, který byl doručen Nejvyššímu správnímu soudu dne 18. 2. 2004, tomuto soudu sdělil, že rozhodnutím žalované ze dne 5. 12. 2003 nebyla uspokojena jeho práva, i když mu byla přiznána a následně i poukázána jednorázová částka 60 000,- Kč jako odškodnění za dobu nespravedlivého věznění, protože tím, že žalovaná původně jeho žádost zamítla a tedy odškodnění mu odepřela, fakticky i právně prohlásila, že byl vězněn po právu. Veřejnost zaznamenala toto rozhodnutí a vzala jej v úvahu negativním směrem vůči jeho osobě. Žalobce proto navrhl Nejvyššímu správnímu soudu, aby rozsudkem zrušil rozhodnutí žalované pro jeho nezákonnost. V této souvislosti poukázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci žalobce K. S. proti České správě sociálního zabezpečení ve stejné věci pod č. j. 2 A 609/2002 - 37.

Z přípisu žalobce došlého Nejvyššímu správnímu soudu dne 18. 2. 2004 nevyplývá, že by žalobce uplatňoval u žalované přiznání a vyplacení částky vyšší než 60 000,- Kč jako odškodnění za dobu nezákonného věznění a netvrdí ani, že by byl vězněn po delší dobu než za kterou mu byla přiznána jednorázová peněžní částka, tj. za dobu od 2. 9. 1986 do 22. 1. 1987. Porovnáním obsahu správního spisu a v něm založené zejména žádosti žalobce o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zák. č. 261/2001 Sb. a k ní připojených dokladů a rozhodnutí žalované ze dne 5. 12. 2003 dochází Nejvyšší správní soud k závěru, že žalovaná přiznala žalobci podle § 5 odst. 4 zák. č. 261/2001 Sb. jednorázovou peněžní částku ve výši 60 000,- Kč za dobu neoprávněného věznění od 2. 9. 1986 do 22. 1. 1987, tedy za žalobcem uplatněnou dobu neoprávněného věznění. Nároky žalobce podle cit. zák. 261/2001 Sb. tedy žalovaná následným rozhodnutím ze dne 5. 12. 2003 zcela uspokojila. Žalobci jde o to, aby byla odstraněna morální a občanská újma, kterou mu, podle jeho přesvědčení, způsobila žalovaná tím, že mu původně odškodnění odepřela. Náhradu za takto jím pociťovanou morální a občanskou újmu chce dosáhnout tím,

že Nejvyšší správní soud původní rozhodnutí žalované zamítající jeho žádost o poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zák. č. 261/2001 Sb. ze dne 29. 10. 2002 zruší.

Podle ust. § 62 odst. 4 zák. č. 150/2002 Sb. soud řízení usnesením zastaví, sdělí-li navrhovatel, že je uspokojen. Soud zastaví řízení i tehdy, nevyjádří-li se takto navrhovatel ve stanovené lhůtě, jestliže ze všech okolností případu je zřejmé, že k jeho uspokojení došlo. Z obsahu soudního spisu, z obsahu správního spisu a konečně i z přípisu žalobce ze dne 16. 2. 2004 došlého Nejvyššímu správnímu soudu dne 18. 2. 2004 je zřejmé, že k uspokojení nároku žalobce na poskytnutí jednorázové peněžní částky podle zák. č. 261/2001 Sb. v zákonném rozsahu došlo rozhodnutím žalované ze dne 5. 12. 2003. Rozhodnutí žalované ze dne 5. 12. 2003 přiznávající žalobci jednorázovou peněžní částku ve výši 60 000,- Kč za dobu neoprávněného věznění od 2. 9. 1986 do 22. 1. 1987 na základě něhož, podle tvrzení žalobce, mu již tato částka byla také žalovanou vyplacena, nenabylo dosud právní moci. Právní moci toto rozhodnutí nabude až právní mocí rozhodnutí soudu o zastavení řízení (§ 62 odst. 5 zák. č. 150/2002 Sb.).

Nejvyšší správní soud proto postupoval podle ust. § 62 odst. 4 zák. č. 150/2002 Sb. a protože ze všech okolností případu je zřejmé, že k uspokojení žalobce vydáním následného rozhodnutí žalované ze dne 5. 12. 2003 došlo, a řízení o žalobě žalobce proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 10. 2002 č. 5501040006 zastavil.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 3 zák. č. 150/2002 Sb., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno. Pro postup tohoto soudu podle ust. § 60 odst. 8 citovaného zákona nebyl shledán důvod, neboť z obsahu spisu nevyplývá, že by žalobci v řízení vznikly náklady.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. 2. 2004

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu